

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1093/2522

พนักงานอัยการกรมอัยการ โจทก์
นายสัมฤทธิ์ ลอยฟ้า จำเลย

ป.อ. มาตรา 137, 172

ป.วิ.อ. มาตรา 134

ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 ผู้ต้องหาจะให้การอย่างไรหรือไม่ให้การเลยก็ได้ เป็นสิทธิของผู้ต้องหาที่จะให้การอย่างไรก็ได้ แม้คำให้การของผู้ต้องหาจะไม่เป็นความจริง ก็ไม่เป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงาน

พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยว่าขับรถชนคนโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส แล้วสอบสวนจดคำให้การของจำเลยไว้ ต่อมามีพยานหลักฐานว่าผู้อื่นเป็นผู้ขับรถชนผู้เสียหายมิใช่จำเลย พนักงานสอบสวนเห็นว่าคำให้การของจำเลยที่จดไว้เป็นความเท็จจึงแจ้งข้อหา จำเลยเพิ่มเติมว่าแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานดังนี้ คำให้การของจำเลยที่พนักงานสอบสวนจดไว้เป็นคำให้การในฐานะผู้ต้องหาแม้ไม่ เป็นความจริง จำเลยก็ไม่มี ความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงาน

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้บังอาจนำข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาไปแจ้งต่อร้อยตำรวจ เอกโศกณสารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียน ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนคดีอาญาเรื่องขับรถชนคนโดยประมาทระหว่างนางสาวสุปัญญา ผู้เสียหาย นายเลิศ ผู้ต้องหา โดยจำเลยแจ้งว่า "เมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2519 เวลาประมาณ 20 นาฬิกาเศษ จำเลยได้

ขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ก.ท.ท.7782 เข้าไปในซอยศิลาพิเศษ จำเลยเห็นนางสาวสุปัญญา ยืนหลบรถของจำเลยอยู่ทางขอบซอยด้านซ้ายมือ แต่หลบไม่พ้นกระจกมองหลังด้านซ้ายมือของ รถได้ปะทะถูกใบหน้าที่ของนางสาวสุปัญญา ถึงประเศรัฐฐ" ซึ่งเป็นความเท็จเพราะความจริงผู้ขับ รถยนต์คันดังกล่าวในขณะที่เกิดเหตุคือนาย เลิศ หรือบุญเลิศ มิใช่จำเลย ทั้งนี้เพื่อจะช้ช่วยนายเลิศมิ ให้ถูกดำเนินคดี การกระทำของจำเลยทำให้นางสาวสุปัญญา ร้อยตำรวจเอก โสภณ ได้รับความ เสียหาย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 172

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 172 จำคุก 6 เดือน

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้อง

โจทก์ฎีกา

ศาล ฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า เมื่อพันตำรวจตรี โสภณ พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยว่า ขับรถยนต์โดยประมาท เป็นเหตุให้ชนผู้อื่น ได้รับความเจ็บสาหัสแล้วหลบหนีไม่แจ้งเหตุต่อ พนักงาน เจ้าหน้าที่นั้น พนักงานสอบสวนได้สอบสวนจำเลยไว้ตามเอกสารหมาย จ.5 ต่อมาเมื่อ พนักงานสอบสวนเห็นว่าพยาน โจทก์ยืนยันว่านายบุญเลิศเป็นคนขับรถชน ผู้เสียหาย จำเลย ไม่ได้เป็นผู้ขับ พนักงานสอบสวนเห็นว่าคำให้การจำเลยตามเอกสารหมาย จ.5 เป็นความเท็จ จึง แจ้งข้อหาจำเลยเพิ่มเติมว่าแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงาน แล้ววินิจฉัยว่า คำให้การของ จำเลยตามเอกสารหมาย จ.5 เป็นคำให้การในฐานะผู้ต้องหาในคดีขับรถยนต์โดยประมาทเป็น เหตุให้ชนผู้อื่น ได้รับความเจ็บสาหัสแล้วหลบหนี ไม่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 ผู้ต้องหาจะให้การอย่างไรหรือไม่ให้การ เลยกก็ได้ เป็นสิทธิของผู้ต้องหาที่จะให้การอย่างไรก็ได้แม้คำให้การของผู้ต้องหาจะไม่ เป็นความ จริง ก็ไม่เป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงาน

พิพากษายืน

(สุวัฒน์ รัตตสาร - จันทร์ ระรวยทรง - สุไพศาล วัฒนศิลป์)